

WYKLUWANIE

SPEKTAKLE KONCERTY WARSZTATY SPOTKANIA

WIOSNA TEATRALNA
19 - 25 LIPCA 2019
WĘGIENIA DOKŁADNO 60DNI

WYKLUWANIE

dąb Ziemi najbliższy, przyjaciel
od dawna,
można z nim porozmawiać, dobrze
zacząć od przeprosin,
przekazać je Ziemi, nieznającej ludzkiej mowy,
za tych, co z nawyku, z chciwości mają ją za wroga

Krzysztof Gedroyć, Bierzałowce

Wszystko co krzyczy w moich wnętrzach odbija się od grubych ścian. Odbija się kilka razy i nie znajdując wyjścia upada i gnije. To miejsce się niedługo przepełni. Albo znajdę sposób, aby je otworzyć, albo poczekam na wielką eksplozję. Albo się tam uduszę. Miejsca za barierą, za skorupą pierwszą, za skorupą drugą, miejsca bez ciężaru, miejsca prawdy, której w jednej wiele. Prawda nieformowalna prawda niepoliczalna prawda możliwa. Tworzenie autentyczne to – według Kantora - przede wszystkim myślenie o sobie samym, przejaw tęsknoty za pełnią obecności i odzyskiwanie pełni tożsamości (tak jak odzyskiwanie głosu). Spojenie siebie z fragmentami swojej pamięci.

Wykluwanie. Śmiejcie się, jeśli chcecie znaleźć ujście, płaczcie z niewygody. Wykluwanie ciche, wykluwanie głośne. Wykluwanie łagodne, wykluwanie brutalne. Wykluwanie z przekonaniem, wykluwania omijanie, ufanie w wykluwanie. Patrzcie! (IST 2019, Szopka Noworoczna)

Maria Helena Legeżyńska

19 LIPCA, PIĄTEK

19.00 BEZTROSKA

pokaz Innej Szkoły Teatralnej /Teatru Węgałty, na podstawie szkiców z wypraw, czyli etiud szopkowych, zapustnych i alelukowych, pomyślany jako performatywny wstęp do wioski Teatralnej 2019

Po pokazie zapisy filmowe z aktywności IST 2019

realizacja:

Roman Černík, Maria Helena Legeżyńska, Barbara Michera, Martin Rosie, Erdmute Sobaszek, Wacław Sobaszek, Agata Ziółkowska

inscenizacja: Wacław Sobaszek

Tematem aktualnym jest beztroska. Beztroskie podejście rządzących do zmiany klimatu jest jakimś szczególnie niepokojącym znakiem czasu. Niepodejmowanie działań wynikało wcześniej z niewiedzy, albo z upartego negowania tego, że działalność człowieka ma wpływ na zmiany klimatu. Ostatnie ich zachowania są jeszcze bardziej irracjonalne. Skoro katastrofa jest nieuchronna, to cieszymy się chwilą obecną, korzystamy, bogaćmy się. Niepokoi brak troski, brak normalnych ludzkich odruchów. Bo nie tylko politycy, ale w ogóle duża część społeczeństwa wydaje się myśleć o zabezpieczeniu i powiększeniu swojego majątku i luksusu, a nie o pomaganiu potrzebującym, np. ludziom podlegającym globalnym zagrożeniom, mieszkańcom krajów, które są eksploatowane od czasów kolonialnych, a które obecnie cierpią z powodu susz, degradacji środowiska, klęsk głodu. No i nasza własna, codzienna beztroska. Dostrzegamy źródła systemowe tego ponurego stanu rzeczy w historycznym i korporacyjnym kapitalizmie, w prawie już spowszedniałym, powiatowym i gminnym populizmie. A przecież w wyścigu szczurów i w politycznych małostkowych sporach wszyscy bierzemy udział.

21.00 EXILIUM

– Wskażcie nam drogę gorzkiego wygnania” – otwarcie wystawy fotograficznej Marty Bogdańskiej. Projekt stanowi próbę spojrzenia na los uchodźców i uchodźczyń przez pryzmat losu pojedynczej osoby. (Wystawa odbywa się dzięki Fundacji im. Heinricha Bölla.)

Fotografka odwiedziła Syryjki i Syryjczyków przebywających w Libanie, by uwiecznić to, co udało im się zabrać ze sobą w chwili ucieczki. Pytanie o przedmiot z kraju rodzinnego pozwala poznać historię milionów osób na uchodźstwie na świecie uwzględniając ich jednostkowość i indywidualne doświadczenie. Wystawa jest częścią szerszego projektu Fundacji im. Heinricha Bölla prezentowanego na Wiosce Teatralnej: nawiąże do niej spektakl Teatru Playback Self 3.0 „Exilium” (opis na stronie ...) i otwarty warsztat „Migracja i integracja”

Marta Bogdańska. Polska fotografka, twórczyni filmów i menadżerka kultury. Ukończyła filozofię i genderstudies na UW. Studiowała u Antona Vidokle w Home Workspace Program w Bejrucie. Obecnie jest na roku dyplomowym w Akademii Fotografii w Warszawie oraz w Szkole Patrzenia w Instytucie Fotografii Fort. Realizuje międzynarodowe projekty fotograficzne i społeczne. Mieszkała 8 lat w Libanie, gdzie współpracowała m.in. z Fundacją im. Heinricha Bölla, Danish Refugee Council czy Instytutem Orientalnym w Bejrucie. Stworzyła projekty "Mixed Feelings" i "Exilium". Jej najnowszy projekt fotograficzny "plaintext" był pokazywany na wystawie finalistów podczas Festiwalu Fotografii OBSCURA w Malezji w 2018, a krótki dokument "Next Sunday" podczas pierwszego Biennale Sztuki i Filmu w Libanie w 2017.

Fundacja im. Heinricha Bölla w Warszawie działa od 2002 r. Aktualnie prowadzi projekty w obszarach Energia & Klimat, Demokracja & Prawa Człowieka, Europa & Sprawy Międzynarodowe oraz Europejska Polityka Rolna. We współpracy z lokalnymi partnerami Fundacja tworzy przestrzeń do dialogu między polityką, gospodarką, środowiskami akademickimi oraz społeczeństwem obywatelskim. Osią łączącą wszystkie działania są wspólne europejskie wartości.

16.00 popołudnie rodzinne w Jonkowie:

ISTNY CYRK

teatr „Przebudzeni” (Ostróda), reżyseria: Monika Kazimierczyk, Dariusz Wychudzki, muzyka: Dariusz Wychudzki Inspiracją do stworzenia spektaklu stały się osobiste przeżycia aktorów - sytuacje, wydarzenia, ludzie, słowa, zdania, epitety, jak również sytuacje i sceny, które Zespół napotkał na swojej twórczej drodze. Ponadto przy pracy nad scenariuszem cennym źródłem okazały się takie filmy, jak: „Człowiek - słoń”, „Cyrk Motyli”, „Dziwolaży” oraz książka „Jarmark Odmieńców”. Materiały te okazały się być adekwatne do doświadczeń aktorów i przesłania spektaklu. Jak dalece i przewrotnie można pojmować piękno i brzydotę, normalność i dziwaczność, świętość, obsceniczność i wolność...? Gdzie są granice do przełamania duszy? Czy zostały przekroczone? Odpowiedzią na pytania są: zdrowy dystans, humor, pasja, samorealizacja, poczucie wartości i wiary we własne siły.

OBSADA:

Adam Adamski – Adamus dyrektor cyrku
Bartek Foryński – Bobi naganiacz
Aleksander Bindas – Olo naganiacz
Izabella Stefańska – Izabella trenuje sztuki walki
Zdzisław Pajka – Johnny treser koni
Natalia Olszewska – Natasza gimnastyczka
Iwona Połec – Ivett tancerka
Dominik Pawłowski – DoonKa siłacz
Brygida Sajdak – Gilda kobieta kawa
Justyna Ilasz – Shila taniec brzucha
Agnieszka Marchlewska – Aisha taniec brzucha
Paweł Łukasik – Pablo żongler
Patryk Wóltański – Paul magik
Justyna Kudlak – Sara asystentka magika
Mateusz Bałdyga – Fernando klaun

– SPOTKANIE Z OPOWIADACZEM

baśnie i nie-baśnie Bartosza Ignacego Wrony
BARTOSZ IGNACY WRONA - improwizator, wokalista, wólczy, dyrygent Choru Nieśpiewającego, masażysta, kucharz, bajorz. Kłamstwa i prawdy uniwersalne, także te bardzo specyficzne wg opowieści z różnych stron i różnych czasów. Tak niesamowite, że musiały zdarzyć się naprawdę i tak codzienne, że na pewno zmyślone. Niby martwe przedmioty o znanych nam cechach i prawdziwi bohaterowie w nieprawdopodobnych historiach. Jako wokalista od ponad dziesięciu lat Bartosz Wrona sprawdza możliwości ludzkiego głosu. Stworzył metodę warsztatową otwierającą głos i ekspresję, ułatwiającą improwizację. Nie wierzy w jedną „poprawną emisję głosu” – twierdzi, że każdy powinien znaleźć własną. Uczeń m.in. Shaia Dayana, Phila Minton, Marka Chołoniewskiego.

– RYBKA

spektakl minimalistyczny, Karolína Plachá
Rybka (po czesku Rybička)

Malenki spektakl - spotkanie. Zabiera tylko parę minut. Jeden aktor - jeden widz. Coś się zdarzy pomiędzy tobą i mną. I coś się dowiesz. Przyjdź, a zobaczysz.

KAROLÍNA PLACHÁ, aktorka i performerka. Uczestniczyła w warsztacie "Teatr do kieszeni", dzięki któremu powstał ten malenki spektakl.

Karolína jest założycielką czeskiego stowarzyszenia Naplaveno, którego celem jest łączenie ludzi zamieszkujących miasta i ludzi z obszary wiejskich poprzez kulturę, kreatywne warsztaty i rezydencje artystów. Karolína inspirowała się Teatrem Węgałty, który odwiedza od wielu lat. „Według mnie Teatr Węgałty ma ludzkie podejście i otwartość, potrafi łączyć ludzi z różnych warstw społecznych i stron świata. Ważnym aspektem jest to, że działa w przyrodzie, w środowisku oddalonym od miast i technologii, gdzie można spotkać się z innymi i być bliżej siebie.”

c.d. w Teatrze Węgałty:

19.00 ANTROPOCEN

performatyka, współczesne realizacje teatralne, Jan Kühling
(Freie Universität Berlin)

21.00 KOBIECOSTAN. CHÓR NA JEDNĄ AKTORKĘ

– monodram Agnieszki Bresler, zrealizowany wspólnie z reżyserką Joanną Lewicką i dramaturżką Magdą Mróz na podstawie rozmów i warsztatów z kobietami w zakładach karnych, schroniskach i domach samopomocy. Po spektaklu dyskusja, prowadzi Magdalena Hasiuk. Tekst w oparciu o rozmowy z kobietami w Zakładzie Karnym w Krzywańcu, Zakładzie Karnym nr 1 we Wrocławiu, Schronisku św. Brata Alberta dla Bezdomnych Kobiet i Matek z Dziećmi, Fundacji Opieka i Troska.

Wideo: Maria Porzyc

Kostium i scenografia: El Bruzda

Zdjęcia: Paulina Anna Galanciak, Magdalena Mądra

Spektakl Kolektywu Kobietostan jest artystyczną próbą skupienia polifonii głosów niesłyszalnych w głosie jednej aktorki – reprezentantki społecznego sumienia. Głos-aktorka, niczym przewodniczka chóru w tragedii greckiej staje się komentatorką życia i wyśpiewuje pieśń o zbiorowej tęsknocie za lepszym światem. Jest nauczycielką mówienia dla nieumiejących mówić, dla niemających miejsca w społeczeństwie, dla zbiorowości kobiecego wykluczenia. Na scenie wykreowane zostaje utopijne państwo, funkcjonujące w alternatywnej rzeczywistości, czyli tytułowy Kobietostan – miejsce wyśnione, w którym prawo ustanawiają kobiety. W tej przestrzeni aktorka, królowa-matka Kobietostanu, nosząca w sobie wszystkie niewypowiedziane historie, bierze odpowiedzialność za wydanie ich na świat, za nadanie im znaczenia.

Tekst spektaklu powstał w oparciu o rozmowy z kobietami w Zakładzie Karnym w Krzywańcu, Zakładzie Karnym nr 1 we Wrocławiu, Schronisku św. Brata Alberta dla Bezdomnych Kobiet i Matek z Dziećmi oraz Fundacji Opieka i Troska, prowadzone przez Agnieszkę Bresler od roku 2016 w ramach projektu Kobietostan.

Kolektyw Kobietostan to nieformalna grupa złożona z artystek i działaczek społecznych, realizujących wspólnie inicjatywy dla kobiet, o kobietach i przez kobiety. Kobietostan wyrasta z niezgody na marginalizację społeczną kobiet ze środowisk defaworyzowanych i ich głosów, promując równouprawnienie, umocnienie i siłę kobiet funkcjonujących poza główną tkanką społeczną. W swoich działaniach podejmujemy tematykę wielowymiarowości kobiety i jej roli w społeczeństwie we współczesnej perspektywie kobiecego empowerment – uwłasnowolnienia, równouprawnienia, upełnomocnienia. Kolektyw powstał z inicjatywy wrocławskiej aktorki i działaczki społecznej Agnieszki Bresler, która w od 2012 roku współtworzy i współprowadzi we Wrocławiu projekty teatralne skierowane do osób zagrożonych wykluczeniem społecznym.

AGNIESZKA BRESLER - aktorka, reżyserka i pedagoga teatralna. Absolwentka studiów aktorskich MA Acting na Manchester Metropolitan University (Anglia) oraz kierunku Physical Theatre Practice w Adam Smith College (Szkocja). W latach 2012–2017 współtworzyła i współprowadziła Fundację Jubilo, prowadząc działania teatralne skierowane do osób zagrożonych wykluczeniem społecznym, w tym młodzieży z zaburzeniami rozwojowymi, dorosłych z doświadczeniem choroby psychicznej, mniejszości romskiej, osób bezdomnych, więźniów i uchodźców. Od 2014 współprowadzi projekt Odkluczanie w Zakładzie Karnym Nr 1 we Wrocławiu na męskich oddziałach zamkniętych i półotwartych. Od 2016 realizuje i prowadzi w kobiecych zakładach karnych i schroniskach autorski projekt Kobietostan, w ramach którego wyreżyserowała dwa spektakle w Zakładzie Karnym w Krzywańcu: Maria K. (2018) oraz Wiera Gra (2019). Laureatka nagrody 30 Kreatywnych Wrocławia w 2018.

PAULINA ANNA GALANCIK - animatorka kultury, fotografka, twórczyni i koordynatorka projektów kulturalnych. Stypendystka Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w dziedzinie Animacji i edukacji kulturalnej oraz finalistka IV edycji Konkursu Fotografii Teatralnej organizowanego przez Instytut Teatralny im. Zbigniewa Raszewskiego w Warszawie. Współtwórczyni integracyjno-artystycznego projektu Be Together, edukacyjnego projektu dla licealistek Zmapuj Siebie oraz wrocławskiej przestrzeni rozwoju przez sztukę TIFF Center. Prowadziła liczne warsztaty dla dzieci, młodzieży i dorosłych.

MAGDALENA HASIUK - adiunkt w Instytucie Sztuki PAN, autorka książek: "Ogólnie dziwna strona" świata. Wokół teatru więziennego oraz Teatr Słońca. Od rewolucji na kozłach do odysei uchodźców. Obecnie realizuje wraz z zespołem projekt badawczy "Teatr Węgajty - 35 lat teatru antropologicznego i poszukiwań społeczno-kulturowych", finansowany przez Narodowe Centrum Nauki. Postrzega teatr jako przestrzeń zmiany indywidualnej i społecznej.

21 LIPCA, NIEDZIELA

16.30 BACKGROUND

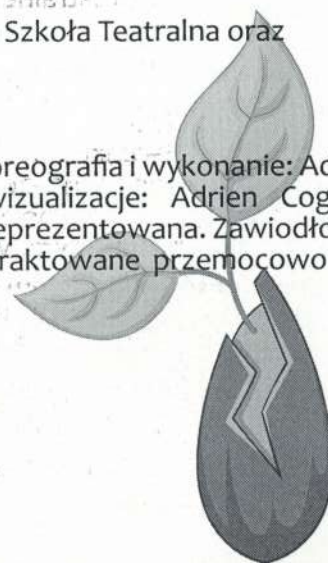
– Khava Soldayeva. Pokaz dyplomowej kolekcji mody absolwentki MSKPU. „Jest to próba opowiedzenia części mojej historii za pomocą mody. Inspiracją były wspomnienia z wojny i jej wpływ na moją przyszłość. Chciałabym żeby człowiek, który ogląda moje ubrania widział nie tylko kawałki zszytych materiałów ...”

17.30 OTWARTY KURS TAŃCA

prowadzenie: Erdmute i Wacław Sobaszek, Inna Szkoła Teatralna oraz Piotr Rogaliński Miłka Majczynyo

20.30 CIAŁO PROCES

– Grupa Wolno, reżyseria: Pamela Leończyk, choreografia i wykonanie: Adrian Koszewski, muzyka: Żaneta Rydzewska, wizualizacje: Adrien Cognac. „Pracujemy z ruchem i z tym jak cielesność jest reprezentowana. Zawiodło nas to w miejsce, w którym ciało jest w opresji, traktowane przemocowo ...” Grand Prix OFTEN 2019

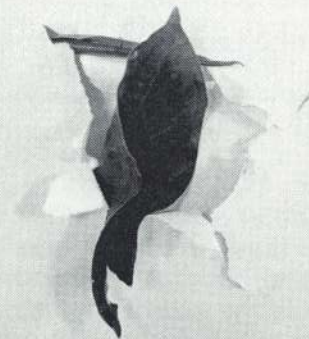
„Zawsze chciałem być jak inni. Jak chłopaki z paczki [...]. Średnio mi to wychodziło [...]. Próbowałem być [...] niż byłem. Próbowałem udowodnić coś [...]. Gorzej było, gdy byłem nastolatkiem. Gdy dojrzewałem [...] nie wiedząc, co się ze mną dzieje, mówię: rany boskie, być może jestem [...]. No więc dawaj sobie coś udowadniać, że nie jestem [...].”

Ciało stanowi nośnik informacji, mówi więcej o nas samych niż chcielibyśmy powiedzieć. Odkrywa tajemnice. Co dzieje się, gdy moje ciało nie spełnia oczekiwań, gdy nie przystaje do tego kim się czuję, do tego kim od zawsze byłem. A może inni wmówili mi to wszystko. W spektaklu twórcy podejmują tematykę tożsamości płciowej jako okrutnego procesu, któremu niejednokrotnie sami się poddajemy. Od którego nie ma jak uciec.

Spektakl "ciało proces" otrzymał Grand Prix podczas XX edycji Ogólnopolskiego Festiwalu Teatrów Niezależnych w Ostrowie Wielkopolskim za „poruszającą szczerłość i mocny głos w sprawie”.

ADRIAN KOSZEWSKI – aktor, tancerz, performer i choreograf; absolwent PWST w Krakowie, Wydziału Teatru Tańca w Bytomiu; współpracuje z Wrocławskim Teatrem Tańca; równoległe do kariery aktora teatru tańca, realizuje się w branży filmowej, grając w reklamach, serialach oraz filmach.

PAMELA LEONCZYK – reżyserka, performerka, animatorka kultury, pedagoga teatralna; studiuje na Wydziale Reżyserii warszawskiej Akademii Teatralnej; jej prace teatralne były pokazywane podczas festiwalu FIST w Belgradzie; uczestniczyła w projektach międzynarodowych: Platform European Theater Academy w Cesis (Łotwa) oraz w Salzburgu (Austria), stypendystka programu Laboratorium Nowego Teatru w Krakowie.

22 LIPCA, PONIEDZIAŁEK

16.30 KAWIARNIA LITERACKA

Wydarzenie towarzyszące: Jaka to historia?

Pokaz zdjęć z archiwum Teatru Węgajty. Zapraszamy do wspólnego rozpoznawania ludzi i miejsc, zanurzenia się w historię Teatru, odkrywania jej i dzielenia się wspomnieniami.

Spotkanie poprowadzą: Joanna Kocemba-Żebrowska, Katarzyna Kułakowska, Magdalena Hasiuk

17.30 POCHWAŁA BŁĘDU

– Colloquium z Prof. Janą Pilátovą (Akademia Teatralna DAMU, Praga).

O ludziach stygmatyzowanych, teatrze jako laboratorium błędu oraz groźnej chorobie, zwanej grantozą

moderacja – Joanna Drzewiecka - Kozielska

JANA PILÁTOVÁ:

Spotykam się z tym tematem współpracując z różnymi zespołami. Nie wiem jak w Polsce, ale w Czechach są niezależne zespoły i twórcy w podobnej sytuacji jak ludzie wykluczeni z powodów socjalnych, etnicznych czy zdrowotnych: wyklucza ich dziś „niewidzialna ręka rynku”. Oni i ludzie teatru są podobnymi zwiadówcami ludzkiego doświadczenia, choć jedni są pod opiekę resortu spraw socjalnych, a drudzy wydziałów kultury. Na ogół intuicyjnie broni się za braci i stygmatyzuje się ich podobnie: są zbyt cennymi, dziwnymi outsiderami – albo medialną atrakcją. Może dlatego dziś, bardziej niż wczoraj mogą się ze sobą lepiej rozumieć niż z ogółem społeczeństwa, mogą być sprzymierzeńcami. Sytuację komplikuje jednak polityka finansowania i grantowa loteria. Stygmatyzowani, stygmatyzujący i sympatycy outsiderów coraz gorzej orientują się w tym, co się dzieje. Co jest wsparciem, co ujmą, co pułapką? Co jest potrzebną, co nadużywaną okazją, co jest pracą, twórczością i poznawaniem, a co szwindlem? Dla tego, co robią „wykluczeni”, co dla nich i z nimi robimy my, brakuje kryteriów. Moja uwaga o poszukiwaniu kryteriów zaczyna się jednak od błędu.

Od dziecka słyszałam, że człowiek uczy się na błędach. Nie jest to jednak takie łatwe. Kiedy się coś udaje, to jest to naturalnie zasługą naszych zdolności, natomiast kiedy coś nie wyjdzie, to traktujemy to jako przypadek albo czyjaś wina. W ten sposób marnujemy szansę, by uczyć się na błędach. Podałabym tutaj przykłady tragicznego zaprzeczania i pożytecznej nobilitacji błędu, ale na ten temat każdy ma zapewne własne doświadczenia. Bojąc się, że błąd dowodzi braku zdolności i jest równoznaczny z klęską, nie przyznajemy się do niego. Zarówno rzed sobą, jak i przed pozostałymi ukrywamy to, co błędy uwidacznia, rezygnujemy z poznawania, żeby nie zostać wykluczonymi.

Obowiązki i reguły świata sukcesu korumpują nas: nie prezentujemy się jako istoty niepowtarzalne, ale jako propagowany towar - widzę narastanie tej

zarazy w życiorysach adeptów naszej szkoły - w zamian za akceptację. Jeszcze gorzej kłamiemy o sobie, a w końcu także sobie, w sferze projektów i grantów: stajemy się jeńcami sukcesów. Prezentując, dla uzyskania grantu, dotychczasowe sukcesy, a wyniki grantu jako następny sukces, jednocześnie zaprzeczając błędom, wyrzekamy się możliwości zrozumienia, co warto robić i jak żyć, i po co właściwie ubiegaliśmy się o grant. Chodzi już tylko o prawidłowe rozliczenie, chociaż to, co chcieliśmy przy pomocy grantu lub projektu uzyskać, nie jest obliczalne.

Wszystko to, co nas w życiu wyklucza i czego się obawiamy (pomyłka, przewinienie, błąd) w teatrze nas jednak bardzo interesuje. Jak to? Życie jest niebezpieczne. Pomiędzy brzegiem rzeczywistości a brzegiem możliwości płynie w jednym kierunku a za pomyłki się płaci, zmarnowanej chwili nie da się powtórzyć. Teatr ma takie same brzegi, również w nim płynie rzeczywistość skuteczna, ale w nawiasach: pozwala zawrócić prąd, wrócić do kryzysu i poprawiać. W teatrze jutro mogą umrzeć lepiej. Tak „unieszkodliwione” błędy są źródłem poznania i katharsis: dramaty (jak dramat Edypa: poszukiwanie i zarazem unikanie okrutnego poznania) przydarzają się każdemu. Rozumiemy, co się dzieje, ale u innych widzimy to lepiej. Ten, o kogo chodzi, broni się przed poznaniem, on zrozumie ostatni. Ukrywać się przed prawdą nie może się jednak każdy. Ludzie wyjątkowi, twórcy, tak samo jak osoby z niepełnosprawnościami, zderzają się z rzeczywistością tak dotkliwie, że muszą się decydować: zaszyć się w świecie złudzeń, czy być wierni losowi ludzi, badających w naszym imieniu możliwości innego życia. Również w pracy nad przedstawieniami rozwiązujemy sytuacje bądź w ten, bądź też w drugi sposób.

Zespół jest modelem społeczeństwa poprzez konflikty ludzi, razem tworzących „inną rzeczywistość” w trudnej rzeczywistości codziennej. Teatr może działać jako laboratorium badania błędów, i to dla nas osobiście a zarazem dla społeczeństwa. To, co się kryje pod powierzchnią dostępne jest wtedy, kiedy coś nie działa jak powinno. Dzięki dysfunkcjom neurologicznym lekarze odkrywają tajemnice mózgu, dzięki kryzysom społecznym, modelowanym teatralnie, można odkrywać tajemnice społeczeństwa i kultury. Teatr uzależniony od sukcesu wyrzeka się dobrodziejstw analizy błędów, brakuje mu drugiego brzegu, brzegu rzeczywistości. Fikcja nie jest już zdobywaniem nowych możliwości życiowych za pomocą teatru, ale życiową iluzją, która osłabia. Teatr przestaje być „transfuzją życia” i staje się narkotykiem.

To mnie teraz najbardziej martwi i dla tego jestem wdzięczna wszystkim, którzy są zdolni rozpoznawać swoje błędy. Gdybyśmy się na konferencjach odważyli opowiadać o nich, a nie o sukcesach, żeglowalibyśmy przeciwko wiatrom naszych czasów i dodawali odwagi wszystkim wykluczonym. To przecież łatwe: tak naprawdę nie wiemy, jak osiągnęliśmy sukces, wszystko działało, jak sobie tego życzyliśmy. Może jest to dowodem naszej kompetencji, ale jak rozpoznać, na czym ona polega? Błąd wskazuje natomiast wprost na moment, który można badać, gdy coś się zepsuło. Zrozumieć błąd oznacza dowiedzieć się czegoś więcej o sobie i o innych, o tym, co robimy i o świecie, w którym żyjemy.

PROF. PHDR. JANA PILÁTOVÁ uczy od r. 1990 na praskiej Akademii Teatralnej (DAMU). Roku 1998 utworzyła tam i przez pięć lat prowadziła Integracyjny Program Kreatywności. Łączył on ludzi o szczególnych losach, wierząc, że szczególne potrzeby lub stygmaty fizyczne jak i społeczne pobudzają do twórczości i że teatr jest jej trampoliną, pomagającą wzbić się do życia. Inspiracją było doświadczenie stażystki Teatru Laboratorium w roku 1968. Od tego czasu o pracy Grotowskiego i jej dzieciach i wnukach publikuje w fachowych czasopismach czeskich i zagranicznych i tłumaczy ich teksty. W roku 2009 wydała „Hnízdo Grotowského”, dzieło podsumowujące te doświadczenia. Współpracuje od początku z Instytutem Grotowskiego, z ISTA, i czeskimi zespołami niezależnymi, z Teatr Continuo i Farma w Jaskyni, jako dramaturg. W roku 2005 otrzymała czeską nagrodę „Živý skarb”, w roku 2009 polską odznakę honorową - „Zasłużony dla kultury polskiej”.

21.00 W GALERII RĘKĄ DZIEŁO, GODKI 21 „L'EMPEREUR”

– adaptacja „Cesarza” Ryszarda Kapuścińskiego. Spektakl przygotowany przez zespół Labsa, złożony z twórców z Niemiec i Polski oraz grupy adeptów z ośrodka aktywizacji społeczno-zawodowej Grünbau w Dortmundzie. Reżyseria: Emilia Hagelganż i Zofia Bartoszewicz, muzyka: Ralf Tibor Stemmer, reżyseria światła: Sara Hasenbrink, choreografia Diams Dakate, Jonas Apenouvon i Wojciech Marek Kozak, koordynacja projektu: Anna Buchta. Po spektaklu spotkanie z zespołem, prowadzi: Joanna Kocemba

„Labsa” o sobie: Praca teatralna prowadząca w stronę emancypacji i partycypacji. Żywa jest w tej chwili publiczna dyskusja o pytaniach dotyczących postmigracyjnego społeczeństwa i de-kolonizacji. Jest ona między innymi reakcją na ofensywę polityczną z prawej strony. Dokładnie do tego rodzaju dyskursów migracyjnych odnosi się praca artystyczna Labsy. Nawiązujemy w niej do własnych doświadczeń z procesami migracji, które od czasów industrializacji stopniowo już zdołały przeobrazić oblicze wielu regionów. Inicjatywy oddolne takie jak nasze – działające niezależnie od skostniałych i biurokratycznych strategii rozwiązywania problemów – proponują pomysły na nowe rozwiązania. Transfer kulturowy, o który nam chodzi nie jest narzuconym z pozycji wyższości, monologiem o kulturach. Przeciwnie, pracujemy nad przekraczającym granice narodowości dialogiem pomiędzy różnymi kulturami. Chcemy poprzez działania artystyczne doprowadzić do zmian społecznych. W performatywności widzimy niepowtarzalną szansę rewizji ustalonych poglądów dotyczących historii, społeczeństwa, jak i własnego życia.

Zespół artystyczny to artyści i artystki działający indywidualnie w obszarach takich jak teatr, performans, taniec, muzyka i rap: Emilia Hagelganż, Zofia Bartoszewicz, Lena Tempich, Anna Buchta, Ralf Tibor Stemmer i Eymen. Realizują oni własne projekty, ale regularnie tworzą też wspólne działania i dyskursy, w których przekazują wiedzę i doświadczenia dotyczące wizji społeczeństwa bez wykluczania, narracji mało reprezentowanych i empowerment, używając przy tym niezależny, własny język.

Transnarodowy zespół Labsy: Jonas Apenouvon, Abe Jalloh, Amir Mohammad Hosseini, Haptom Fesaha, Ibrahim Barry, Mohammed Yousef, Rana Bagci, Seratu Bah, Slawa Al Ali, Teresa Leónidas, Yacouba Coulibaly, Bath Kanza, Diam's Diakate, Leonel Cassule, Wojciech Marek Kozak

Regularnie współpracują z nami Betty Schiel, Lisa Domin, David Kono i inni twórcy którzy gościnnie prowadzą u nas otwarte, publiczne warsztaty. Spełniają oni rolę cultural broker w rozumieniu antropolożki kulturowej Mary Ann Jezewski, umożliwiając dalszym uczestnikom przekraczanie granic do innej kultury. Podważają oni w swoich działaniach aktualne struktury władzy i ujawniają potencjały oporu i innowacji społecznej. Uczestniczą oni częściowo również w naszych inscenizacjach.

Transnarodowy zespół Labsa powstał 2015 z inicjatywy stowarzyszenia Labor für sensorische Annehmlichkeiten e.V. (Labsa). Od roku 2016 zespół prowadzi KIOSK Tomorrow Club, siedzibę utworzoną w pomieszczeniach niegdysiejszego sklepu w śródmieściu miasta Dortmund. Miejsce służy jako sala to prób i do imprez publicznych. Spotykają się tu młodzi ludzie z doświadczeniem ucieczki i ludzie nie mający takich doświadczeń, żeby współdziałać tu z artystkami i artystami różnych kierunków. Podstawą pracy teatralnej i kulturalnej są różnorodne doświadczenia uczestników, ukształtowanych przez różne, społeczne, religijne i polityczne konteksty, z których pochodzą.

Publiczność zespołu jest odzwierciedleniem w skali mikro społeczeństwa niemieckiego młodzi ludzie, people of color, publiczność teatru alternatywnego, best-ager, sąsiedzi, niegdysiejsi uczestnicy projektów i przedstawiciele ośrodków partnerskich. To wymarzony skład dla każdej instytucji kulturalnej, która otwiera się poprzez swoją dzisiejszą działalność na przyszłość.

Od wielu lat zespół otrzymuje podczas realizacji swoich projektów wsparcie ze strony GrünBau GmbH. Obie strony są zainteresowane tym, żeby w Dortmundzie stworzyć stabilną i trwałą przestrzeń łączącą pracę socjalną z aktywnością artystyczną. Współpraca przynosi obu stronom wielorakie wzajemne korzyści. Udział w projektach Labsy umożliwia podopiecznym GrünBau dostęp do edukacji kulturalnej, a członkowie zespołu mogą liczyć na profesjonalne wsparcie w trudnych sytuacjach osobistych.

23 LIPCA, WTOREK

16.30 WOJNA WEDŁUG KARSKIEGO

– Colloquium z Tomaszem Łubieńskim, poświęcone jego najnowszej książce (wyd. Iskry) Tomasz Łubieński ps. Borygo Jańczak, KT, Stanisław Jańczak, T.F., TK (ur. 1938 w Warszawie) – polski prozaik, dramaturg, eseista i tłumacz literatury pięknej, redaktor naczelny miesięcznika „Nowe Książki”, taternik i alpinista.

17.30 BREST STORIES GUIDE

prezentacja projektu Teatru Kryły Hałopa (Białoruś). Wędrowki poprzez „nieistniejące miasto” za pomocą aplikacji przekazującej wydobytą z zapomnienia pamięć żydowskiego Brześcia i dramatycznych losów jego mieszkańców.

Audio play -tour opiera się na materiałach z archiwów, książek, wywiadów ze świadkami wydarzeń z okresu wybuchu antysemityzmu w końcu lat trzydziestych, oraz unicestwienia społeczności żydowskiej w latach 1941 – 42. Prócz wiadomości przekazanych przez tych, którzy przeżyli, oraz od obecnych mieszkańców Brześcia, wykorzystane zostały raporty niemieckich oficerów, znalezione w archiwach.

Ulice, budynki, podwórka stają się sceną, na której rozbrzmiewają głosy z przeszłości. Kryły Hałopa oferują odbiorcy zanurzenie się w historię, ujrzenie starego Brześcia, który zginął.

„Gdy wędruje się po mieście według zamysłu BSG, wtedy to co najbardziej przeraża, to nie brak ludzi i rzeczy, o których się opowiada, lecz ich brak w naszej pamięci.” (Tajana Arcimowicz)

Kryły Hałopa pokazują, że Zagłada, nie dotyczy tylko Żydów i tylko przeszłości. Problem odnosi się do wykluczania ludzi w nowoczesnym świecie. Ten, kto jest obojętny wobec Zagłady, pozostaje obojętny wobec nowych zbrodni, ponieważ „odnoszą się do innych”.

BSG to projekt na przecięciu sztuki, turystyki, i ochrony dziedzictwa. Rezultat współpracy około dwudziestu osób, historyków, ekspertów z żydowskich organizacji i aktorów najlepszych brzeskich scen.

KRYŁY HAŁOPA. Legendarny, jeden z najciekawszych niezależnych teatrów Białorusi. Siedzibę mają w Brześciu. Kiedyś przyjeżdżali do nas jako Teatr Svabodny. Ich spektakle: „Bondarivna”, „Proces”, „Czernobyl” to kamienie milowe w dziejach Wioski. Zwłaszcza ostatni zaznaczył się w pamięci widzów, m.in. poprzez otwarcie ścieżki teatru dokumentalnego. Doprowadziła ona do powstania projektu Brest Stories Guide. W ostatnim czasie zajmują się oprócz robienia spektakli, pracą organiczną w swojej społeczności lokalnej. W ośrodku Prastora Kryły Hałopa odbywają się wystawy, spotkania autorskie, dyskusje. Działa tam Studium Aktorskie, w którym pracują z młodymi ludźmi nad sztuką aktorską i myśleniem krytycznym.

W 2018 roku zostali laureatami nagrody Złotego Gołębia Narodów Zjednoczonych.

18.30 Khetane czyli wspólnie – spotkanie z Barbarą Prądyńską i grupą olsztyńskich Romów przygotowujących spektakl na otwarcie olsztyńskich „Demoludów”. Co znaczy dzisiaj bycie Romem, Romką? Co zmieniło się od czasów wędrowania? Czym się dziś zajmują, jak żyją? Jak postrzegają Romów (czy Cyganów?) nie-Romowie?

Hitano, zespół założony przez Adama Fedorowicza, autora tekstów, kompozytora, aranżera, skrzypka, szefa Stowarzyszenia Kultury Romskiej „Hitano”. „Hitano” po raz pierwszy zagrał w 1984 r.; obecnie jest to najbardziej rozpoznawalny zespół cygański na Warmii i Mazurach, grający muzykę tradycyjną i estradową. Wielokrotnie prezentował się i zdobywał nagrody na krajowych i zagranicznych festiwalach etnicznych. Zespołowi podczas występów kolorytu dodaje kobiecy taniec i śpiew. Pod okiem „Hitano” działa dziecięcy zespół artystyczny „Gaja”, z którym Fundacja Art Junction zrealizowała w 2018 r. w ramach programu Kultura Dostępna spektakl taneczno-muzyczny „Baśń żywa – opowieści warmińsko-romskie”.

Fundacja Art. Junction. Założona przez Barbarą Prądyńską i Jarosława Siejkowskiego w 2015 r. w Poznaniu jako organizacja łącząca świadomość społeczną i sztukę. Działalność Fundacji koncentruje się na wymianie międzykulturowej, wzajemnej tolerancji, współpracy z mniejszościami i grupami o ograniczonym dostępie do zasobów kulturalnych i społecznych. Art Junction za pomocą artystycznej ekspresji prowokuje i tworzy działania tożsamościowe oraz przeciwko dyskryminacji i wykluczeniu. Fundacja Art Junction od 2015 roku tworzyła i realizowała liczne projekty społeczno-kulturalne, warsztaty i spektakle m.in. na terenie Kurdystanu/Iraku, Indii, Rumunii, Turcji, Gruzji i Polski, w tym z udziałem uchodźców z Syrii oraz kurdyjskimi i arabskimi dziećmi w południowo-wschodniej Turcji, migrantami z Osetii Południowej w Gruzji czy społecznością romską osiadłą w Polsce (również migrantami z Rumunii).

BARBARA PRĄDYŃSKA. Absolwentka Filologii Polskiej i Teatrolologii na Uniwersytecie im. A. Mickiewicza w Poznaniu oraz studiów podyplomowych Pedagogika Teatru w Instytucie Kultury Polskiej na UW. Aktorka, performerka, reżyserka, twórczyni i pedagoga teatralna, współzałożycielka Fundacji Art Junction. Współpracowała z m. in: Teatrem Biuro Podróży, Derevo, Apart, Usta Usta, Circus Ferus, Teatrem im. J. Szaniawskiego w Wałbrzychu, Barrevoet (Holandia), Grotest Maru (Berlin/ Niemcy), Sco (Republika Czeska), Lapushkin Theatre (Rosja), El Centauro Mecanico (Meksyk). Założycielka teatralnej grupy kobiecej Fractale, teatru Canoa realizującego projekty artystyczno-społeczne w Meksyku, The Garden Project (Berlin). Instruktorka szeregu warsztatów dla aktorów, tancerzy, amatorów, dzieci i młodzieży w Polsce, Luxemburgu, Niemczech, Wielkiej Brytanii, Meksyku, na Kubie, w Indiach, w Palestynie, w Turcji, w Gruzji, w Grecji. Od lat zaangażowana w pracę artystyczną w kontekście społecznym z mniejszościami etnicznymi, uchodźcami, migrantami romskimi, z więźniami i więźniarkami, dziećmi z rodzin zastępczych, dziećmi w szpitalach, dziećmi i dorosłymi z niepełnosprawnościami, z seniorami, z kobietami w związku z przemocą wobec kobiet. Współautorka działań realizowanych przez Fundację Art Junction, w tym polsko-romskich projektów integracyjnych w SP nr 26 w Poznaniu oraz we współpracy ze Stowarzyszeniem Kultury Romskiej „Hitano” w Olsztynie. Autorka i redaktorka książki „Inny Meksyk. Opowieści zapatystów”.

21.00 EXILIUM

spektakl Teatru Play Back Self 3.0 (Polska)

„Play back” to forma interaktywnego teatru, w której aktorzy odgrywają sytuacje opowiedziane przez widzów. Poza widzom, który tworzy scenariusz spektaklu pojawiają się historie i zdjęcia uchodźców z Syrii, których portrety przedstawia wystawa fotograficzna Marty Bogdańskiej. Spektakl jest częścią realizowanego dzięki Fundacji Heinricha Bölla oraz Bemowskiemu Centrum Kultury w Warszawie projektu „Exilium”, na który składają się jeszcze wystawa i warsztaty.

Teatr Playback jest specyficzną formą, która znajduje się jednocześnie na dwóch płaszczyznach, z których czerpie techniki oraz siłę przekazu: psychodrama oraz teatr. Obydwie te płaszczyzny w swojej pierwotnej formie często splatają się ze sobą w mniejszym lub większym stopniu, ale w Teatrze Playback jest to szczególnie rodzaj związku.

Psychodrama czyli metoda psychoterapii daje playbackowi głębię oddziaływania, przenikliwość i znajomość natury człowieka.

Playback jako forma teatralna posiada wszystkie przypisane jej elementy, czyli scenę, widownię, reżysera i aktorów, a także pozostałe środki teatralnego wyrazu.

Żaden z tych elementów nie jest oczywisty i posiada trochę inną od pierwotnej funkcji. Każdy spektakl potrzebuje scenariusza, a ten swojego autora. Tutaj autorem jest Widz ale nie „jakiś” nie „ogólny” lecz konkretna osoba, która podejmuje świadomą decyzję o tym, że jego historia zostanie odegrana na scenie dla widzów.

Po podjęciu takiej decyzji narrator otrzymuje wsparcie i opiekę ze strony osoby prowadzącej spektakl, który podczas przedstawienia jest łącznikiem pomiędzy nim, a aktorami. Prowadzący buduje atmosferę przedstawienia, dba o bezpieczeństwo narratora i współpracuje z widownią oraz aktorami. Po wysłuchaniu protagonisty (określenie zaczerpnięte z psychodramy) prowadzący w sposób niewidoczny dla widowni porozumiewa się z aktorami, aby ustalić technikę, w jakiej historia zostanie przedstawiona. Istnieje wiele technik, które mogą zostać wykorzystane na scenie. Jednym z kluczowych zadań zespołu jest dobranie techniki najodpowiedniejszej dla historii oraz narratora, który dostaje możliwość doboru obsady, czasami przebiegu działań na scenie oraz ich zmian. Zakończenie historii może w trakcie odgrywania ulec zmianie, może się też zdarzyć, że w obliczu niepewności, trudności, przeżyć autora, zakończenie zostanie zmienione przez aktorów taki sposób, aby autor poczuł ulgę, zyskał jasność sytuacji lub inspirację do dalszych własnych refleksji.

Tak więc samo opowiadanie i zobaczenie historii nie jest końcem przygody dla opowiadającego. Jeżeli autor będzie odczuwał potrzebę dopowiedzenia lub zmiany czegoś w tym, co zobaczył będzie miał taką możliwość. Wszystkie te działania odbywają się na scenie na oczach widowni w sposób całkowicie spontaniczny. Scena, na której odbywa się spektakl jest jednocześnie miejscem ze wspomnień opowiadającego. Akcja spektaklu dzieje się w świecie, który jest stworzony przez niego i jego osobiste przeżycia.

Często pierwsza opowiedziana historia pociąga za sobą kolejne, zbliżone tematycznie i tak tworzy się specyficzna, niepowtarzalna atmosfera charakterystyczna dla tego jedyne spektaklu, który już nigdy nie zostanie odegrany ponownie.

Pierwszy w Polsce Teatr Playback powstał w 2016 roku w Krakowie. Dobrym duchem sprawczym tej inicjatywy i mistrzem była Ludmiła Litwinienko, która prowadziła seminarium poświęcone Teatrowi Playback w Instytucie Psychodramy. Podczas jego trwania zawiązał się teatr „OLE”.

W tym momencie powstał nowy projekt Teatr Playback self 3.0:

Agata Sidorek (Warszawa)

Magdalena Peron – Szott (Przemyśl)

Jarosław Rebeliński (Gdańsk)

Pomimo, że aktorzy są rozrzućeni po różnych miastach w Polsce można ich spektakle oglądać podczas różnych festiwali wydarzeń artystycznych.

Stale powstają nowe techniki i autorska konwencja spektakli.

22.30 MIĘDZY LUDZKIM A NIELUDZKIM. MYŚL NIE-ANTROPOCENTRYCZNA W SZTUCE WSPÓŁCZESNEJ

– Colloquium z Anną Drońską (UWM Olsztyn)

ANNA DRÓŃSKA wykładowca w Instytucie Sztuk Pięknych UWM.

Współzałożycielka i członek Grupy Artystycznej FAŁDY. Zajmuje się malarstwem i tkaniną eksperymentalną. Spektrum jej twórczych zainteresowań obejmuje przestrzenie związane ze sztuką ekologiczną, głęboką ekologią i aktywnością artystyczną zaangażowaną w kwestie społeczne.

24 LIPCA, ŚRODA

16.00 ZIEMIA JEST PŁASKA. DZBANIE!

pokaz przedpremierowy najnowszego spektaklu Teatru 3.5, pomysły i realizacja: Domela Grenda i Marek Kurkiewicz (wstęp wyłącznie po uprzedniej rezerwacji). Unurzani po szyję w informacyjnej brei. Czy może bliżej skojarzeń gastro-gimnastycznych - "w zupie treści". Granice między tym co prawdziwe i fikcyjne zacierają się coraz bardziej. Idziemy więc po omacku przytuleni do naszych hipsterskich szalików. Aż strach zapalić tu świeczkę... A co jeśli okaże się, że wszyscy jesteśmy lemingami radośnie skaczącymi w przepaść? A może to tylko profil na fejsie?

Zapraszamy na spektakl tworzony w duchu equalizmu. Równy w tym co kobiecie i męskie, moje i twoje. Tu nie było jednego reżysera i autora, kogoś samotnego kto wzięłby odpowiedzialność za wydarzenia. Stworzyliśmy to z myślą o was w pełnej symetrii i naprawę razem.

O wodo surowa!

Cóżeś Ty za pani?

Że za tobą idą

Niez mordowanie.

Nawet Amerykani!

Kopuło niebieska.

Węgłu aktywny naszych dusz!

Bez ciebie ani rusz...

Ukryta prawdo,

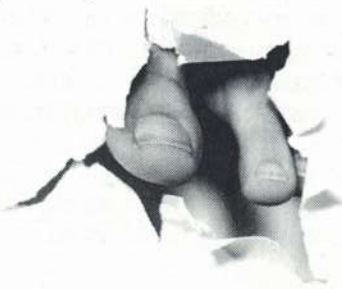
bez krągłości ziemio,

Co nas otaczasz swym biegunem

Nie karz nas twardą swą kopułą!

Kiedy walimy w nią z wielkim hukiem.

/Marek Kurkiewicz/

"Ziemia jest płaska. Dzbanie" - scenariusz, reżyseria i cała reszta : Domela Grenda i Marek Kurkiewicz
tekst piosenki "Hipsteriada polska" - Domela Grenda
muzyka do tejże: Marek Kurkiewicz
puszcza dźwięki i świeci nad nami : Tomek Puchalski
fot. Nes W. Kruk /Fotokruki

17.00 – „CO SIĘ WYKLUWA?”

– Colloquium z Edwinem Bendykem i dyskusja z udziałem zespołów i uczestników festiwalu.

EDWIN BENDYK. Pisarz, autor książek, m.in.: Zatruta studnia. Rzecz o władzy i wolności, Miłość, wojna, rewolucja. Szkice na czas kryzysu, Bunt sieci. Autor świetnego bloga: Antymatrix. Badacz i wykładowca, m.in. w Ośrodku Badań nad Przyszłością (Collegium Civitas). Animator tak ważnych przedsięwzięć jak Kongres Kultury Polskiej w roku 2016 oraz Forum Przyszłości Kultury, w latach 2017 – 2019. Publicysta związany z tygodnikiem „Polityka”. Zajmuje się problematyką cywilizacyjną, kwestiami modernizacji, ekologii i rewolucji cyfrowej.

19:00 LEKCJA PATRZENIA

– otwarty warsztat z Małgorzatą Mickiewicz, lektorem polskiego języka migowego i Barbarą Pardą, tłumaczką polskiego języka migowego.

21.00 ZIEMIA JEST PŁASKA. DZBANIE!

pokaz przedpremierowy najnowszego spektaklu Teatru 3.5, pomysł i realizacja: Domela Grenda i Marek Kurkiewicz (ilość miejsc ograniczona, wstęp wyłącznie po uprzedniej rezerwacji).

22.00 KONCERT: PROSTO W LAS

KRYSTYNA SKALICKA I LIBOR HERMAN (PRAGA, CZECHY)

Akordeon, kontrabas i głos

W ich twórczości spotyka się folklor Beskidu Śląskiego z miejskim życiem w Pradze. Można poprzehadzać się z nimi nocnymi ulicami Pragi lub zobaczyć palący się dom w muzyce skomponowanej do smsa wysłanego ze Słowacji. Na koncercie zagrają własne piosenki po czesku, po polsku, po słowacku, w dialekcie cieszyńskim oraz muzykę do wierszy I.M.Jirouse, Silvestra Lavrka, Renaty Putzlacher.

KRYSTYNA SKALICKÁ urodziła się w Třinci w ČR na Zaolziu. Po studiach matematyki i fizyki przeprowadziła się do Pragi. Tam całkowicie pochłonął ją teatr lalkowy i akordeon, na którym gra w swoich przedstawieniach oraz w szpitalach dla chorych dzieci w organizacji Loutky v nemocnici. Komponuje też własne piosenki, zainspirowane folklorem Beskidu Śląskiego i rytmem życia wielkiego miasta. Lubi robić muzykę do poezji.

Z Krystyną zagra na kontrabasie Libor Heřman z Českých Budějovic, absolwent akademii muzycznej w Pradze. Libor gra w Jihočeské filharmonii oraz uczy dzieci w szkole muzycznej gry na kontrabasie.

25 LIPCA, CZWARTEK

17.00 PIKNIK WYOBRAŹNI

– muzyka, gry, wyroby lokalne i mini-warsztaty na boisku wiejskim w Węgajtach. Wśród prowadzących warsztaty będzie Tadeusz Piotrowski (wspólne malowanie), Jolanta Różycka (Mandala roślin), Katarzyna Krupka i Pep Alcanyiz (Kapela Katalońska)

20.00 KONSTANS W WHOYOWIŹNIE

– kolaboracja dwóch teatrów: „Rajstopy” i „Teatr Spotkań Wielu”

... czyli spektakl na trójkę aktorów i kołdrę. „Można się zastanawiać nad istotą teatru. Można prawić frazesy o tym jaki powinien być teatr, albo jaki nigdy nie będzie. Można też wyjść na scenę z tym co się ma. A co mamy? Przecież dopiero się poznaliśmy a ten typek już zdążył spać z nami w jednym łóżku. Skoro jednak już leżymy to może pogadamy? Okazują się, że boli nas to samo i tak samo nie wiemy jak sobie z tym poradzić. Z naiwnością patrząc w przyszłość widzimy nieporozumienie. Chcemy jakoś zawalczyć o własną tożsamość, tylko nie potrafimy jej zdefiniować. Trzeba to wszystko spać. A reżyser? A kto to taki? W sumie to nie chce mi się nawet o tym myśleć. Dużo tych teatrów dookoła. Dużo spojrzeń na teatr a my ledwo widzimy czubki własnych nosów. Każdy chciałby coś innego, ale trzeba iść na kompromis. Niby każdy wie jak robić swoje, ale z drugiej strony ten jeden koleś nie potrafi dokończyć jednej myśli, druga nie mówi „i” a trzecia to chyba boi się własnego cienia. W sumie nie jest źle. Będziemy Wam pokazywać co jest w nas niedobrze. Będziemy pokazywać jak gubimy się na każdej płaszczyźnie życia (nie tylko tej teatralnej). To będzie chaos, kilka myśli, odczuć, gestów spiętych razem, złączonych ze sobą na ślinę i resztkę wiary w sens. W zasadzie niebawie, że to się jakoś trzyma... Nasze spotkanie na scenie jest eksperymentalną próbą połączenia sił dwóch teatrów. Zapraszamy na nasze spotkanie z nami i z Wami. Do widzenia.”

- pisała Ewa Otomańska: Spektakl stanowi niezwykle błyskotliwą diagnozę teatru niezależnego. Teatru idei zjadających własny ogon i artystów zamkniętych w tym cyklu. Stawia pytania o „autentyczność w teatrze”. Szyderczo komentuje konwencje i metody stosowane przez twórców off'u, które chcąc wymykać się systemowi stają się nowym oklepanym językiem teatralnym. Problem autentyczności w spektaklu, twórcy rozwiązują obnażając niemal wszystkie mechanizmy teatralne

21.30 JAM SESSION I AKCJA ARTYSTYCZNA JANA SAJDAKA „AMAZONIA”

WARSZTATY

20-25 VII, 10.30 – 14.00

Otwarte warsztaty dla dorosłych i dzieci: Warsztat tworzenia mandali roślin leczniczych Jolanty Różyckiej oraz Warsztaty o klimacie Ewy Woźniak

Warsztat tworzenia mandali roślin leczniczych: „Tworzenie mandali roślin leczniczych i medytacje z roślinami pozwolą na nawiązanie bliższego kontaktu ze światem roślin.” Poprowadzi je Jolanta Różycka, biologka i arteterapeutka. Założycielka Stowarzyszenia i Ośrodka „Onjaty” w Bukowcu k. Łodzi. Píše pracę doktorską o roślinach na Tajwanie.

Warsztaty o klimacie: praktyczne rzeczy zastępujące plastik, które można stworzyć od razu, z materiałów, które są pod ręką. Upcykling, opowieści i rozmowy. Prowadzenie: Ewa Woźniak, scenografka i pedagoga teatralna. Autorka o swoim zamierzeniu: „Podejmowane przeze mnie działania dotyczą spraw związanych z ociepleniem klimatu oraz zanieczyszczeniem Ziemi. Jestem świadoma zagrożeń, do których jako ludzie bardzo się przyczyniamy. Wiem też, że dzięki świadomości i zdobywanej wiedzy jesteśmy w stanie zatrzymać te niebezpieczne procesy. Nie możemy jednak czekać. Trzeba działać tu i teraz. (...)”

koszt udziału: 20 zł za udział w jednym dniu warsztatowym. Zniżki dla rodzin!

20-21 VII 10.30 – 14.00

VOCALOSAURUS: POJEMNOŚĆ GŁOSU I TRADYCYJNE FORMY WOKALNE, WARSZTAT PAULINY MIU KÜHLING

Nie jest to dokładnie zbadane ale na moje ucho wykorzystujemy na co dzień najwyżej 5-10% możliwości głosu ludzkiego w ogóle. Używając naszego głosu głównie do mówienia, operujemy wierzchołkiem tej niezwyklej, organicznej, dźwiękowej „góry lodowej”, a jest ona duża i może okazać się nawet potężniejsza niż nam się wydaje. Na tym warsztacie uruchomimy brzmienie naszego naturalnego instrumentu na wielu płaszczyznach i skupimy się na różnych poziomach głośności, wysokości i rezonansu, jakie może wygenerować nasz głos. Odbędziemy w tym celu podróż przez kilka dźwiękowych i geograficznych krain. Zaczniemy od polskich tradycyjnych pieśni i śpiewu białego poprzez litewskie, polifoniczne pieśni „sutartines”, wędrując na północ do Szwecji i zgłębiając tajniki tradycyjnej techniki pasterskiej „kulning” a skończymy na Dalekim Wschodzie i łagodnej, japońskiej kołysance. Ten warsztat jest tak skonstruowany, aby osoby także bez wcześniejszego doświadczenia muzycznego mogły śpiewać i się wysławiać. Nawet te uszy, którym wydaje się że „słabo” słyszą będą tu pod dobrą opieką.

O autorce:

Słucham uważnie zjawisk zachodzących w dźwiękowej tkance świata. Śpiewam, komponuję i eksperymentuję.

Prowadzę autorskie warsztaty głosowe w ramach platformy Vocalosaurus, podczas których ośmielam innych do świadomej eksploracji głosu i przestrzeni. Zbieram tradycyjne pieśni oraz praktykuję i uczę śpiewu białego – archaicznej techniki wokalne ze środkowo-wschodniej Europy. Od lat jestem związana z Teatrem Węgałty. Realizuję i wspieram różnorodne projekty społeczne i artystyczne. Ukończyłam muzykoterapię na Akademii Muzycznej w Łodzi i intermedia na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu. Obecnie mieszkam w Berlinie. Ze swoimi działaniami pojawiałam się m.in. w: Trust Dance Company (Seoul, South Korea), Between Sky & Sea (wyspa Herdla, Norwegia), Vougascares (Vouzela, Portugalia), Spoiwa Kultury (Szczecin), Unithea (Frankfurt nad Odrą), Konteksty (Sokołowsko), Munetik Symposium (Armenia), a także w ramach projektu „Visitors” (Węgry, Albania, Montenegro) koszt udziału: 70 zł

20-22 VII, 10.30 – 14.00

L'EMPEREUR – PSY, ZŁOTO I INNE MAŁE TAJEMNICE WŁADZY. STAŻ W PRACY TEATRALNEJ ZESPOŁU LABSA

Transnarodowy zespół Labsa zaprasza do współpracy przy realizacji spektaklu L'empereur wg Cesarza Ryszarda Kapuścińskiego. Spektakl został przygotowany w szerokim zespole złożonym w dużej mierze z uchodźców żyjących obecnie w Niemczech. Część pierwotnego zespołu nie może – z powodów formalnych – przyjechać do Polski. Zapraszamy do włączenia się na ich miejsce w próby do pokazu spektaklu na „Wiosce Teatralnej”. Adepti włączający się do praktycznej pracy nad scenami spektaklu będą mieli okazję poznawać warsztat „Labsy” od podszewki i wchodzić w bliskie, robocze relacje z niezwykle ciekawym zespołem. Ze względów organizacyjnych i artystycznych ilość zgłoszeń, które będziemy mogli przyjąć jest bardzo ograniczona. Zaznaczamy również, że chętni do udziału powinni być gotowi na uczestnictwo we wszystkich próbach łącznie z pokazem spektaklu 22.07. w godzinach wieczornych. Udział w stażu jest bezpłatny.

21 VII, 10.30 - 13.00

JESTEM

– warsztat dla kobiet z zastosowaniem metody „Wzajemnego pomagania”,
prowadzenie: Magdalena Hasiuk

Warsztat „Jestem” przeznaczony dla kobiet to propozycja grupy wsparcia z zastosowaniem narzędzi „Wzajemnego pomagania” (Re-evaluation Counseling). Propozycja warsztatu „Jestem” wynika z mojego głębokiego przekonania, że tworzenie przestrzeni obecności kobiet i doświadczania przez Nie solidarności jest we współczesnym świecie ogromnie ważne. Celem działań społeczności „Wzajemnego pomagania” jest odzyskiwanie przez każdą kobietę, każdego mężczyznę i każde dziecko pełni indywidualnych możliwości, by tworzyć bardziej sprawiedliwy świat. Podstawę „Wzajemnego pomagania” stanowi indywidualna praca wewnętrzna podejmowana przy wsparciu i całkowitej akceptacji osób pomagających. W ten sposób praca nad sobą łączy się z doświadczaniem solidarności i pracą nad światem. „Wzajemne pomaganie” nie jest grupą terapeutyczną.

Z wykładu wprowadzającego Tima Jackinsa podczas Re-evaluation Counseling Community Resources w Seattle: „... Wielokrotne popełnianie błędów i poddawanie się są częścią naszego życia, ale naszym zdaniem nie są one częścią wrodzonego sposobu funkcjonowania ludzi. Uważamy, że są elementem tego, w jaki sposób zostajemy uszkodzeni. Wydaje się, że kiedy zostajemy zranieni, nasze umysły nie mogą już funkcjonować w swój naturalny sposób, lub też jest na nie wywierana duża presja, by nie funkcjonowały. Wtedy nie działamy już w sposób przemyślany i rzeczy zaczynają toczyć się złym torem. (...) Jednak nasz umysł ma też i drugą stronę – dzięki której możemy to wszystko naprawić. ... „
Magdalena Hasiuk związana ze społecznością „Wzajemnego pomagania” od 7 lat.

22 VII, 10.30 - 14.00

IMPROWIZACJA GŁOSEM, WARSZTAT ELIZY PAŚ

O warsztacie:

Warsztat pracy z głosem. Improwizacja głosem jako forma wyrazu muzycznego daje wiele wyjątkowych możliwości – poprzez improwizowanie mamy szansę odkryć nie tylko swój głos jako taki (jego wyjątkowe cechy) ale również swoją osobowość i potrzeby. Improwizacja to ciągłe poszukiwanie maksymalnego połączenia z otaczającą nas rzeczywistością w tu i teraz, to również odrzucenie niepewności i strachu na rzecz wolności oraz samoakceptacji. To odnajdywanie muzyki i inspiracji w naszym muzycznym partnerze – innym muzyku, samotnej ciszy, śpiewie ptaków, zgiełku miejskim, widowni, a nieraz w nas samych. Podczas warsztatu będziemy pracować z głosem jako naszym narzędziem, z obecnością „er formatywną” oraz improwizacją samą w sobie.

ELIZA PAŚ – Performerka, wokalistka, muzykująca, z wykształcenia lingwistka. Za główne punkty zainteresowania obrała sobie pracę z głosem naturalnym, techniki śpiewu tradycyjnego, pieśni słowiańskie oraz improwizację wokalną. Śpiewając, poszukuje dialogu z rzeczywistością. W wykonywaniu własnych piosenek pomagają jej instrumenty – gitara, ukulele, sopilki i okoliczności. Obecnie zaangażowana w autorskie projekty muzyczne w różnych formacjach. Związana z czeską grupą teatralną Ted' nadech a let', periodicznie we współpracy z Teatrem Węgajty.

Koszt udziału: 35 zł

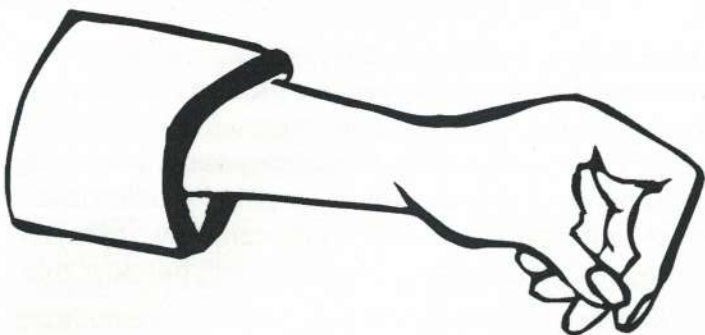
23 VII, 10.30 - 14.00

MIGRACJA I INTEGRACJA

– spotkanie warsztatowe dla pedagogów, animatorów i edukatorów,
prowadzenie: Maya Teryaki, Marta Bogdańska Warsztat jest organizowana w ramach projektu „Exilium” warszawskiego oddziału Fundacji im. Heinricha Bölla

Jak pokazują statystyki, sondaże oraz codzienna obserwacja życia publicznego, od dawna na ulicach polskich miast nie było tak wielu obcokrajowców. Nigdy też kwestia obcokrajowców mieszkających w Polsce nie wywoływała tak ożywionej i spolaryzowanej dyskusji, w której głos zajmują zarówno aktorzy życia publicznego jak i ludzie na ulicach. Zwłaszcza młodzież reaguje wrażliwie na te narastające napięcia.

Fundacja Heinricha Bölla od pewnego czasu realizuje program warsztatów dla młodzieży przybliżające uczestnikom zrozumienie zjawiska migracji jako integralnego procesu funkcjonowania nowoczesnych, zróżnicowanych społeczeństw w kontekście globalnych zależności. Spotkania prowadzone są przez parę uchodźców/imigrantów (Polaka i cudzoziemca), którzy opowiadają o swoich doświadczeniach związanych z uchodźctwem, historii ucieczki z ojczyzny, doświadczeniu adaptacji do warunków życia w nowym kraju, obecnym życiu i perspektywach na przyszłość. Odpowiadają także na pytania uczniów na temat religii, wielokulturowości i wyzwań, przed którymi stoją uchodźcy. Podczas spotkania warsztatowego edukatorki tego cyklu pragną przekazać swoje doświadczenia z pracy z młodzieżą pedagogom i animatorom kultury uczestniczącym w festiwalu „Wioska teatralna”.

MAYA TERYAKI. Pochodzi z wielokulturowej rodziny. Mama jest Polką, a ojciec Syryjczykiem. Urodziła się w Syrii i tam spędziła pierwsze lata swojego dzieciństwa, po czym na stałe przeprowadziła się całą rodziną do Polski. Rodzice wszczepiali w nią pasję do wędrówek, zabierając ją w różne rejony świata. Fascynacja innymi krajami, krajobrazami i kulturami pozostała jej do dziś. Odkrywanie naszej planety, jest według niej, najpiękniejszą przygodą w głąb natury i siebie. Z zawodu jest psycholożką, przez wiele lat prowadziła warsztaty z psychoedukacji dla dzieci i młodzieży z zakresu: radzenia sobie ze stresem, umiejętności interpersonalnych, integracji, rozwiązywania konfliktów, przeciwdziałania przemocy, uzależnień. Ponadto pracowała jako terapeutka zajęciowa z osobami niepełnosprawnymi. Psychologiczne spojrzenie pozwala jej lepiej zrozumieć świat i nawiązywać bliższe relacje z osobami z różnych kultur i środowisk.

23, 24 VII, 10.30 – 14.00
SEKRETY OTWIERACZY,

warsztat teatralny prof. Jany Pilátovej (uniwersytet DAMU)

Spotkanie ludzi, chętnych bawić się tym, co powstaje poprzez działanie, a nie w głowie.

Zagramy w otwieracze kuchenne. Są różne – tak jak my. Czy znamy ten nasz? Czy potrafimy być na chwilę „otwierakem” i otwierać? Konserwę? Siebie? Partnera? Od wewnątrz? Od zewnątrz? Dialog ruchem, akcją fizyczną, może też głosem, znalezieniem słowa w sytuacji. Otwieranie partnera: W sobie? W drugim? W każdym? To będzie próba odkrywania życia i marzeń otwieraczy we wspólnym działaniu. Spróbujmy!

Nasze osobiste doświadczenia nas jednocześnie integrują i izolują, dają bezpieczeństwo, ale też samotność, jak gdyby reprezentowały całą rzeczywistość. W doświadczeniach jesteśmy zamknięci jak w więzieniu. Każdy w swoim. Możemy je otworzyć i wzbogacić, poznać inny kawałek rzeczywistości, kiedy poznajemy „Innego”.

Koszt udziału: 70 zł

24 VII, 10.30-14.00

WARSZTAT TEATRU PLAYBACK SELF 3.0

prowadzenie: zespół Teatru Playback Self 3.0

O warsztacie:

Teatr Playback to nie tylko forma sceniczna. Doskonale sprawdza się jako metoda pracy z grupą. Zachęcamy do zapoznania się z metodą szczególnie te osoby, które szukają nowych i sprawdzonych metod na rozwijanie komunikacji w grupie, integrację środowiska lub rozwijanie kreatywności. Teatr Playback ma w sobie potencjał, który pozwala pracować na głębszym poziomie, dlatego nasza oferta obejmuje warsztaty dla osób pracujących z grupami w których występuje określona trudność np. uzależnienie, przeżywanie różnych kryzysów, zagrożenie wykluczeniem czy stygmatyzacją. W programie warsztatów oferujemy zagadnienia dotyczące budowania zaufania i poczucia bezpieczeństwa. Prezentujemy metodę i praktyczne sposoby zastosowania jej w pracy z konkretną grupą. Każdy warsztat jest opracowywany zgodnie ze zgłoszonym zamówieniem i jest dedykowany konkretnej grupie odbiorców.

O prowadzących warsztaty:

AGATA SIDOREK, psychoterapeutka, psychodramatystka, pedagog, animatorka kultury, aktorka. Absolwentka m.in. Akademii Pedagogiki Specjalnej w Warszawie oraz 6-letniego kształcenia z psychodramy Moreno (Instytut Psychodramy dla Europy). Ma za sobą wiele autorskich projektów teatralnych takich jak: Teatr Zgoda z osobami doświadczającymi kryzysu psychicznego, Festiwal Bemowskie Zaburzenia Teatralne w latach 2008, 2010. W 2016 założyła, wspólnie z Magdaleną Peron-Szott, Teatr Playback łączący techniki teatralne i psychodramatyczne.

MAGDALENA PERON-SZOTT, reżyserka teatralna, pedagog, psychoterapeutka, autorka projektów profilaktyki społecznej i socjoterapii. Kształcenie w psychodramie Instytutu Psychodramy dla Europy i absolwentka m.in. kursu z zakresu pracy pedagogicznej z wykorzystaniem dramy w Ośrodku Assitej w Warszawie. Założycielka, wspólnie z Agatą Sidorek, Teatru Playback. Obecnie pracuje w Poradniach Zdrowia Psychicznego, Zespole Leczenia Środowiskowego oraz na Oddziale Dziennym Psychiatrycznym w Przemyślu. Realizatorka wielu projektów społecznych, w tym programu profilaktyczny PaT, prowadząc grupę teatralną dla młodzieży. Prowadziła autorskie warsztaty teatralne dla osadzonych w Zakładach Karnych w Przemyślu i Kłodzku.

JAROSŁAW REBELIŃSKI, trener, teatrolog, edukator dramy i TEATRU. Absolwent AT w Warszawie i szeregu szkoleń w zakresie dramy, pedagogiki teatralnej i teatru Forum (ODN w Warszawie, Polski Ośrodek Assistej, Fundacja Drama Way, „Więcej niż teatr” Instytutu im. Jerzego Grotowskiego) Wieloletni kierownik Teatru w Gdańskim Archipelagu Kultury i wykładowca w Gdańskiej Wyższej Szkole Humanistycznej na Wydziale Pedagogiki. Prowadzi zajęcia z arteterapii dla osób z niepełnosprawnościami intelektualnymi, tworzył teatr ze społecznością lokalną.

Koszt udziału: 35 zł

25 VII, 10.30 – 14.00

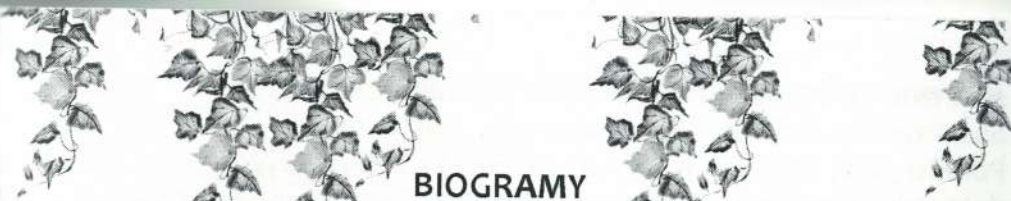
KATASTROFA KLIMATYCZNA, PRZERAŻENIE, NADZIEJA I BUNT PRZECIW WYMIERANIU – WARSZTAT JACKA STRZEMIECZNEGO

Zapraszamy osoby świadome katastrofy klimatycznej i zagrożeń z niej wynikających, które szukają sposobu przełamania strachu i bezradności. Podzielimy się tym, co wiemy o co przeżywamy. Pomyślimy, jak w epoce załamania klimatycznego i tragedii humanitarnych wzmocnić poczucie wspólnoty z przyrodą i ludźmi i odnaleźć nadzieję. Będziemy z uwagą wzajemnie się słuchać i szczerze dzielić się przemyśleniami i uczuciami. Dowiemy się, co proponuje międzynarodowy ruch przeciwko wymieraniu (Extinction Rebellion). Stawką jest poczucie sensu, radości życia i nasza przyszłość.

O autorze:

Współzałożyciel, prezes zarządu Fundacji Centrum Edukacji Obywatelskiej (CEO). Doktor nauk pedagogicznych, trener i supervisor treningu grupowego Polskiego Towarzystwa Psychologicznego (PTP). Lider programu „Szkoła Ucząca się” (SUS), prowadzonego od 2000 roku przez CEO i Polsko-Amerykańską Fundację Wolności. W latach 1980–89 kierował przedszkolem i Ośrodkiem Rozwoju Umiejętności Wychowawczych przy PTP. W latach 1989–1994 był dyrektorem Departamentu Kształcenia i Doskonalenia Nauczycieli w Ministerstwie Edukacji Narodowej i dyrektorem polsko-amerykańskiego programu „Edukacja Obywatelska w Społeczeństwie Demokratycznym”. Od 1996r. członek międzynarodowego stowarzyszenia Ashoka International. W 2002 r. na Światowym Forum Ekonomicznym nagrodzony przez Schwab Foundation for Social Entrepreneurship tytułem „Wybitny Innowator Społeczny”.

W 2006r. został pierwszym laureatem Penn Kemble Award za wybitny wkład w edukację dla demokracji. (ze strony platformy Edukacja Internet Dialog). Od 2018 przestał być prezesem CEO, obecnie zajmuje się Extinction Rebellion.

BIOGRAMY

ZOFIA BARTOSZEWICZ, aktorka, performerka, reżyserka, dramaturżka i kompozytorka. Twórczyni niezależna kierująca się intuicją, Śpiewa w językach własnych wysnuwając pieśni z doświadczenia tu i teraz. Prowadzi autorskie zajęcia (min. parateatralne o depresji na oddziale psychiatrycznym). Dobrze jej się układa współpraca z kobietami. (min. z Emilią Hagelgan, z którą współtworzyła Transnationales Ensemble Labsa, z Erdmute Sobaszek, z którą obie są kuratorkami „Miasta w Drodze”, z Betti Schiele, z którą realizuje projekt w więzieniu dla kobiet w Gelsenkirchen).

DOMINIKA BREMER, teatrolożka, obecnie studentka pracy socjalnej na Uniwersytecie Jagiellońskim. Stażystka Gazety teatralnej "Didaskalia". Od 5 lat związana z Teatrem Węgałty. Członkini Fundacji KONTRA/BANDA, którą współtworzy wraz z grupą przyjaciół. Od czterech lat organizuje wraz z nimi Festiwal Stu Sztuk w Starym Wylezinie (gmina Kowiesy, niedaleko Skierniewic). W ramach festiwalu prowadzi działania z dziećmi oraz społecznością lokalną. Zaangażowana w pracę z osobami bezdomnymi w Krakowie, członkini kolektywu "Spółdzielnia Praktyk Wywrotowych", lokalnej, krakowskiej grupy aktywistycznej i anarchistycznej.

JOANNA DRZEWIECKA-KOZIELSKA (Warmińsko Mazurski Sejmik Osób Niepełnosprawnych) – absolwentka filologii polskiej i prawa. Członkini założycielka i wieloletnia prezeska Stowarzyszenia Artystyczno-Kulturalnego „Portret” – wydawcy cenionego ponadregionalnego periodyku literackiego o tej samej nazwie. Animatorka szkolnej kultury teatralnej (prowadzenie grup teatralnych, organizacja warsztatów teatralnych, grup dyskusyjnych). Współprowadząca i aktorka zainicjowanych w Teatrze Węgałty działań Teatru Potrzebnego z udziałem mieszkańców DPS (Ubu król, Iwona poślubiona). Obecnie trener pracy osób niepełnosprawnych w projektach Warmińsko-Mazurskiego Sejmiku Osób Niepełnosprawnych, wykorzystującą w swojej pracy znajomość języka migowego.

JOANNA KOCEMBA-ŻEBROWSKA - kulturoznawczyni i teatrolożka, absolwentka Uniwersytetu Łódzkiego, doktorantka w Instytucie Kultury Polskiej UW, pracuje w Instytucie Sztuki PAN, przygotowuje rozprawę doktorską poświęconą teatrowi partycypacyjnemu, jest członkinią zespołu naukowego „Teatr Węgajty – 35 lat teatru antropologicznego i poszukiwań społeczno-kulturowych”, współpracuje z łódzkim Stowarzyszeniem „Topografie”, gdzie realizuje działania społeczno-artystyczne, publikuje teksty poświęcone teatrowi i kulturze (m.in. w czasopismach „Teatr” i „Kalejdoskop”), interesuje ją ruch działań artystyczno-społecznych

ERDMUTE SOBASZEK – pochodzi z Niemiec, w Polsce mieszka od 1977 roku. Brała udział w pracach olsztyńskiej Interdyscyplinarnej Placówki Twórczo-Badawczej Pracownia. Współzałożycielka i aktorka Teatru Węgajty, klarnecistka, animatorka kultury, tłumaczka. Współtwórczyni spektaklu Prolog komedii. Autorka projektów animatorskich i artystycznych: Pedagogika teatralna w akcji, Sztuka w obejściu, Miasto w drodze, Visitors. Działała w społecznym ruchu Obywatele Kultury Olsztyna.

WACŁAW SOBASZEK – jako reżyser, aktor i muzyk od ponad trzydziestu pięciu lat tworzy w Węgajtach spektakle (m.in. Historie Vincenza, Gospoda ku wiecznemu pokojowi, Kalewala – fragmenty niepisane, Syncyzna, Iwona poślubiona, Woda 2030, Ziemia B, Wielogłos, Przesilenia). Inicjator i animator długofalowych przedsięwzięć: Inna Szkoła Teatralna, Wioska Teatralna, „teatr potrzebny”, Interkulti, Źródła i przyszłość. Twórca realizacji z pogranicza teatru i performansu: Woda z Fukuszimy, 86 – rozstrzelana wielokulturowość, Sztuka na bruku. Autor tomu poetyckiego pt. „Pomiędzy” (2017)

TEATR WĘGAJTY

Historia teatru w Węgajtach sięga roku 1982. Wtedy to jako grupa teatralna Pracowni Olsztyńskiej ustanowiliśmy swoje miejsce do życia i pracy w opuszczonym warmińskim gospodarstwie. Od roku 1986 działaliśmy jako Teatr Wiejski Węgajty, aż do roku 1996, kiedy wyodrębniła się, jako osobny zespół Schola Węgajty, my zaś zmieniliśmy nazwę na Teatr Węgajty/projekt terenowy.

Niektóre z ważniejszych realizacji, powstałych w Węgajtach:

Historie Vincenza, r.1988

Gospoda ku Wiecznemu pokojowi, r. 1991

Opowieści kanterberyjskie, r.1996

Kalewala, fragmenty niepisane, r. 1999

Upiorny całun, wg. Dziadów Adama Mickiewicza, r.2001

Syncyzna, wg. Ślubu i Trans-Atlantyku Witolda Gombrowicza, r.2004

Prolog komedii, r. 2009

W roku 2008 zainaugurowaliśmy projekt "teatru potrzebnego", od tego czasu stworzyliśmy sześć spektakli z udziałem mieszkańców Domu Pomocy Społecznej w Jonkowie:

Wesele/domena publiczna, r. 2008

Iwona poślubiona, wg. tekstów Witolda Gombrowicza, r.2009

Sen nocy letniej, r.2011

Ulica Krokodyli, r. 2014

Różowe i żółte, r. 2015

Ubu król, czyli Polacy, r.2016

Od końca lat osiemdziesiątych zajmujemy się rewitalizacją lokalnych odmian kołędowania (Beskid Niski, Polska północna), od 1990 obrzędu suwalskiej Alelujki, od 1996 rewitalizacją Zapustów na Warmii. W 2000 roku te aktywności stały się podstawą działań założonej wtedy Innej Szkoły Teatralnej. Od roku 2010 lat każdy sezon Innej Szkoły kończy się przygotowaniem spektaklu. Jego kolejne sceny tworzone są w trakcie wypraw terenowych. W ten sposób powstał cykl Cztery żywioły:

Woda 2030, r. 2010

Ziemia B, r. 2011

Ogień, kryzys, dworzec centralny, r. 2012

Powietrze, e(ks)misje, r. 2013

Tytuły kolejnych sezonów IST:

Wielogłos, r. 2014

Mniej!, r. 2015

Godzina Zero, r. 2016

Czujność, r. 2017

Przesilenia, r. 2018

Teatr angażuje się w lokalne inicjatywy społeczne: ekologiczne, animatorskie, edukacyjne. Oprócz lipcowego festiwalu Wioska Teatralna organizujemy też, razem ze Stowarzyszeniem Ręką Dzieło jesienny festiwal Sztuka w Obejściu.

redakcja zeszytu: Joanna Kocemba, Wacław Sobaszek
projekt graficzny zeszytu: Joanna Kaczmarczyk
plakat: Anna Drońska
tłumaczenia: Saba Litwińska – Krasoczko

podziękowania:

TADEUSZ ALSTER, ELEKTRO BANACH MARCIN, PAWEŁ BYĆ, EWA OCZKOŚ,
JERZY CAŁCZYŃSKI, ANNA DROŃSKA, JOANNA KACZMARCZYK,
KASIA KRUPKA I PEP ALCANYIZ, MARIUSZ KOZIELSKI, KRZYSZTOF OSA,
BASIA MICHERA I RAFAŁ OLKUŚNIK,

team festiwalowy:

DOMINIKA BREMER (mejn menedżer)
JOANNA DRZEWIECKA – KOZIELSKA (menedżer)
MARIA HELENA LEGEŻYŃSKA (wolontariat)
PIOTR MAGDZIARZ (obsługa techniczna)
ZUZANA RAINOVÁ (stażystka)
ERDMUTE SOBASZEK (prezesa)
WACŁAW SOBASZEK (gospodarz)

Teatr Węgajty

strona: www.teatrwegajty.eu

kontakt: 0048-895129297

adres: Stowarzyszenie "Węgajty"

w. Węgajty 18, PL 11-042 Jonkowo

W ramach założonej przy Teatrze spółdzielni Convivo działa BABEL BAR –
kuchnia wielu kultur: „Dania przygotowywane przez uchodźczyńie
mieszkające w Polsce”.

Kontakt i zamówienia 798 514 521

PARTNERZY ORGANIZACYJNI

GrünBau

HEINRICH
BOLL
STIFTUNG
BERLIN

Stowarzyszenie Węgajty

DOFINANSOWANIA

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

FUNDUSZ
AKTYWIZACJI
TWÓRCZOŚCI
TEATRALNEJ

Instytut Wspierania
Planowania i
Tworzenia
Zespołów Artystycznych

ALYSOM

PATRONATY MEDIALNE

nietakt

GAZETA
OLSZTYŃSKA.

RADIO
OLSZTYN

19 lipca, piątek

19.00 „Beztroska”, IST/Teatr

Węgajty.

21.00 „Exilium - Wskażcie nam drogę gorzkiego wygnania” – otwarcie wystawy M. Bogdańskiej

20 lipca, sobota

16.00 popołudnie rodzinne w Jonkowie:

- „Istny cyrk”, spektakl teatru „Przebudzeni”, Kazimierczyk/Wychudzki

- Baśnie i nie-baśnie Bartosza Ignacego Wrony

- „Rybka”, mini-spektakl, K. Plachá (Jistebnice, Czechy)

c.d. w Teatrze Węgajty:

19.00 O antropocenie w teatrze: Jan Kühling (FU Berlin)

21.00 „Kobietostan. Chór na jedną aktorkę”, Agnieszka Bresler

21 lipca, niedziela

16.30 „Background”, moda, która nie jest tylko ubraniem, Kh. Soldayeva

17.30 „Otwarty Kurs Tańca”, Teatr Węgajty

20.30 „ciało proces”, spektakl grupy Wolno w wykonaniu A. Koszewskiego

22 lipca, poniedziałek

16.30 „kawiarnia literacka”

17.30 „Pochwała błędu”, spotkanie z prof. Janą Pilatową (DAMU, Praga)

21.00 w Galerii Ręka Dzieło, Godki 21
„L'empereur” – wg. „Cesarza” Kapuścińskiego. Transnationales

Ensemble Labsa (Dortmund, Niemcy)

23 lipca, wtorek

16.30 Tomasz Łubieński o Karskim

17.30 „Brest Stories Guide”, projekt Teatru Kryły Hałopa (Białoruś)

18.30 Khetane – projekt Fundacji Art Junction i grupy olsztyńskich Romów

21.00 „Exilium”, spektakl Teatru Play Back Self 3.0 (Polska)

22.30 „Myśl nie-antropocentryczna w sztuce”, A. Drońska (UWM)

24 lipca, środa

16.00 „Ziemia jest płaska. Dzbanie!”, pokaz Teatru 3.5, Grenda / Kurkiewicz (obowiązuje rezerwacja!)

17.00 - „Co się wykluwa?”, colloquium z Edwinem Bendykiem

19.00 „Lekcja patrzenia” – warsztat z Małgorzatą Mickiewicz, i Barbarą Pardą

21.00 „Ziemia jest płaska. Dzbanie!”, powtórka (obowiązuje rezerwacja)

22.00 „Prosto w las”, koncert Krystyny Skalickiej i Libora Hermana (Praga)

25 lipca, czwartek

17.00 „Piknik wyobraźni” na boisku wiejskim w Węgajtach.

20.00 „Konstans w WhoYowiznie”, spektakl „Rajstop” z „Teatrem Spotkań Wielu”

21.30 Jam session i akcja artystyczna Jana Sajdaka „Amazonia”